

Zastave bujne se vijó pod nebom
 In šum nebrojnih čet, kot šum, mogočen
 Razburjenega mórja, zrak pretresa.
 A evo, evo tam ozárjen duh
 Kot zvezda repatica čez ozračje
 Na vitkih krilih brzo sémkaj plóve!
 Trobenta silna v roki mu; kot grom
 Iz viška glási se nad nemim gróbjem.
 Nebó se jasni, svit se zgoraj siplje;
 Potresa zemlja v kóreuu se, poka;
 Odpira se, zijá do gróba grób.

Kostij mešanje čudno! Šum, ropót . . .
 Pri drúgu mravec giblje se, oživlja,
 Na nóge skoči, sluša, zrè in teka,
 Orožje grabi, v bojni red se stavi:
 Nestrpno čaka zmagovalnih bratov,
 Čakaje zraven davne pesmi peva.
 Planjava mrgolí, šibí se zemlja;
 Pretresa zrak se in nebó oživlja:
 Slavjanski dan mogočno se naznanja,
 A vila moja se do tál poklanja!

Zamejski.

Molitvena knjiga.

Knjiga srebrno kovana,
 Vezana v usnje temnó;
 Nánjo pred svetlim oltarjem
 Gleda mladenka zvestó.

Vrste sicer obledele,
 Toda izginil ni čar:
 Često beseda pobožna
 Srca uteši vihár.

Molil iz knjige iskreno
 Práded je véli nekóč,
 Z glasom tresočim pozival
 Svojcem in sebi pomoč.

Iste besede pozneje
 Molil iz knjige je sin —
 Rod je ohranjal za rodom
 Kujigi pobožen spomin . . .

V cerkve skrivnostni tihoti
 Móli zdaj vnuka iz njé,
 Méni pa časov nekdanjih
 Slike se v duhu vrsté:

Zdí se mi, kakor zvenéli
 Tajni glasovi bi tod,
 Kakor pred svetlim oltarjem
 Molil za vnuko bi rod!

A. Funtek.

Iz priróde.

Za rána pomládi svetlé
 Ob vznóžji zeléne goré
 Iz tál je vijolica vzkčila
 In zvonček drobán poleg njé
 Lepó sta cvetéla mladá,
 Opójno dehtéla obá
 Veselje in srečo pijoča
 V zadrúžni ljubezni srcá.

Morilna opáde nekóč
 Vse cvétije slana čez noč:
 Vijolico nežno je strla,
 Ostávila zvonček plačoč . . .

Priróda, brezčutna si tí,
 Tvoj dih nam življenje morí!
 I zvonček snežéni, razcveli
 Poslěj si le smrti želí.

Usliši mu próšnjo nebó,
 Iskreno njegovo próšnjó:
 Spet slana je pala morilna,
 In zvonček je — nágnil glavó . . .

L. A.

